

Comoedia Satanas

I powołał Stwórcą swój pierwszy cel do życia – anioła oskarżyciela. Powołał go by obserwował swój najdoskonalszy twór.

- „Jaki to twór? Czy nie jam jest tworem najpiękniejszym?”
- „Pycha Ci w głowie. Wstydz się Satanaelu. Obym słyszał ostatni to raz.”
- „Ale”
- „Nie kwestionuj słów mych bowiem mądrość we mnie nieskończona.”

Po rozmowie tej Satanael powędrował na Ziemię by analizować poczynania ludzi. Widział życie niegodne ich. Obrazy jakich świadkiem był wzburzyły go. I powrócił przed oblicze Pana swego.

- „Smutne nowiny przynoszę.”
- „A coś stało się?”
- „Ludzie, których stworzył niegodnie żyją. Nie przestrzegają praw twych.”
- „Nie bądź nieprawy. Przecież wolną wolę im dałem.”
- „A prawem jakim ja władzy nad żywotem swym nie mam?”
- „Tyś dedukował służbę po wieki u boku mojego.”
- „Czy znaczy to, iż więźniem jestem?”
- „Nie. Obdarzyłem Cię wolną wolą tak jak i ich. Ale pamiętaj, że gdy odwrócisz się ode mnie, to łaski mej już nie uświadczysz.”

*Szlakiem długim do nas dotarł
Żywota dokonał
Jego odwiedzin czas nadszedł
Gdzie zostanie
Tu, czy u niego*

*I sam Szatan powitał mnie przed bramami domostwa swego
Po otchłani oprowadzać mnie będzie
Na Ziemi dzień już wzeszł
Tu zaś noc odwieczna panuje*

*Nim dotarłem przed oblicze krainy pierwszej
Najpiękniejszego demona ujrzeć dane mi było
Lilith imię jej było
Poszedłem dalej na kuszenie jej nie bacząc*

*Krainę pierwszą odwiedziłem
Szatan palcem wskazał na grzeszników
Ludzi tych nie znałem
Nie to jednak ważne*

*Gniewem się unosili
Taki był ich grzech
Męki cierpieć teraz muszą
Póki świat żyć będzie ogień trawić ich będzie*

*I dalej złodzieje wiszą nogami w dół
Ramiona ich wyrwane
Serca ich skruszone
Nad przepaścią los ich umieścił*

*W celi żelaznej kłamcy składowani
Wszyscy bez języków na znak redempcji
Fałszować już słów nie będą
Dzieje ich skończone*

*Do skały przykute obleśne grubasy
Przed nimi łakomstwo świata
Sił swych próbują
Na marne próby ich*

*W dole płynie złota rzeka
Chciwości jest symbolem
Nikt dostępu do niej nie ma
Oto jedna z trzech*

*Krew wieje od południa
Ulatnia krzywdy śmiertelników
Bulgocze niczym lawa gorąca
Tryska uśmiechem i roni łzę*

*Kamiennymi schodami niżej zaszedłem
Strome jak zbocza Olimpu
Krainę drugą odwiedziłem
Ziemię największych niegodziwców*

*Widzę ludzi kłasnanych
Żmije i węże ich towarzyszami są
Otruci i niemogący skonać
Cierpią heretycy ziemscy*

*Dalej na polu pełnym kości
Połamani i poparzeni
Wypluci i poszarpani
Leżą mordercy*

*W kamiennym lesie
Błąkają się samobójcy
Spokoju szukają
A niespełnienie tylko znajdują*

*Przy stole pustym siedzą
Wiekami twierdzą
Wróżbici niepodzielni
Z dniem się rozstali prorocy fałszywi*

*Szubienice już puste czekają
By zdrajców ukoronować
A gdy bogactwo to otrzymają
Na nowo smaku tego doznają*

*I rzeka ostatnia przed oczami
Wije się od gór dalekich
Toczy materię czarną
Na powierzchni kamieni dwanaście
Każdy łysy i zwyczajny*

*W końcu w wieży zawitał
Oblicze nowe ujrzał
Głos świetlisty zawezwał
Słowo nieczyste wydusił
Wędrówkę tu skończył*

*Po prawicy się Jego znalazł
Spojrzeniem chłodnym ocenił
Kazanie Jego poznał
Plan poczynił
I katorgi zaznał*

*Spadł na Ziemię niczym Pierwszy
Przestrzeń ujrzał
Czas oszukał
Nogę postawił wśród trawy
Los drugi skojarzył*

*Ziemia urodzajna przed nim
Owoce do życia powołuje
Północ przed oczami
Niezależna i ostateczna
Władza jej ofiarowana*

*Na zachodzie ocean gniewny
Ogromny i dziki
Niegdyś pierwszy był
Siłą się uniósł
Zagłada mu przepowiadana*

*Światło oświecenia błyska
Wschód mądrością nagradza
Smak banicji zna
Brzask formuje
Daniny nie żąda*

*Ogień południowy krzyczy
Kajdany zrzuca
Moc uwalnia
Pojedynku czas nadszedł
Przeciwnik jego śmierć przeżył*

*Trzeci filar padł
Siedem czynów nie pochwalił
Siedem rzeczy wskazał
Pięć zasad dał
Trzy prawdy napisał
Sług jego czterech opisano*

*Pan Mroku przywdział zbroję swą
Legiony skrzydlate przygotował
Spuścił psy Edomu
Ku podbojom wyrusza
Chciwy jak zawsze i pełen chłodu*

*Firmament potworem stanął
Pejoratywna świetlistość poczęła progresję
Brama hermetyczna niczym klauzura
Letargiczna pantomima
Fetę czas zacząć*

*Ujrzał panoptikum nobilitacji
To tutaj odium jego się ujawni
To tutaj konsolidacja nihilizmu miejsce będzie mieć
Marazm czy konszacht
Cóż przed nim objawi*

*Gdyby tylko aforyzm ten alegorią antynomii był
I niczym epigon oddać się egzaltacji eklektyzmu*